

Na poparcie swoich żądań o ograniczenie przedstawionych jej zarzutów skarżąca powołuje się przede wszystkim na wymogi dowodowe, które zostały jej postawione przez Komisję, a następnie powołuje się na naruszenie przysługującego jej prawa do obrony.

Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że Komisja nie wypełniła spoczywającego na niej obowiązku dowodowego oraz że nie dokonała właściwej oceny materiału dowodowego dotyczącego istnienia kartelu. W związku z powyższym skarżąca krytykuje Komisję za to, że pomimo wątpliwości wyrażonych w tym względzie przez jej funkcjonariusza ds. przesłuchań oparła się ona na mglistych, niepopartych żadnymi dowodami twierdzeniach zamieszczonych we wnioskach o złagodzenie sankcji, które zostały złożone przez inne przedsiębiorstwa.

Skarżąca ponadto utrzymuje, że nie zakwestionowano zarówno złożonych przez nią zeznań, jak i materiału dowodowego, który przedłożyła na różnych etapach postępowania celem wykazania nietrafności postawionych jej zarzutów, a które zostały ostatecznie odrzucone przez Komisję bez żadnego uzasadnienia.

Po drugie, skarżąca zarzuca Komisji, że niezgodnie z prawem nie przekazała jej zgromadzonego materiału dowodowego. W tym względzie uznaje ona, iż została pozbawiona prawa do obrony w zakresie dostępu do odpowiedzi, które zostały udzielone na pismo Komisji w sprawie przedstawienia zarzutów, podczas gdy — jej zdaniem — z udzielonej przez nią odpowiedzi można wywnioskować, iż odmówiła ona uczestnictwa w działalności kartelu.

Ostatecznie FMC Forest uznaje, że kwota grzywny, która została na nią nałożona przez Komisję, jest nadmierna i nieproporcjonalna, mając na uwadze jej obrót i bierną rolę, jaką — zdaniem skarżącej — odgrywała ona w domniemanym kartelu.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Caffaro przeciwko Komisji

(Sprawa T-192/06)

(2006/C 212/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Caffaro S.r.l. (Przedstawiciele: adwokaci Alberto Santa Maria i Claudi Biscaretti di Rufia)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006)1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/

F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w zakresie w jakim nakłada ona na Caffaro S.r.l., solidarnie z SNIA S.p.A., grzywnę w wysokości 1,078 mln euro,

- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej przez Komisję na Caffaro S.r.l. do symbolicznej kwoty,
- także tytułem ewentualnym, istotne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na Caffaro S.r.l., mając na względzie krótszy czas trwania naruszenia przypisanego skarżącej oraz z uwagi na istnienie okoliczności łagodzących,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie to ta sama decyzja co w sprawie T-185/06 L'Air Liquide przeciwko Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że:

- powinna być ona postrzegana raczej jako „ofiara” niż uczestnik kartelu dotyczącego nadtlenu wodoru. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że w ocenie pozycji spółki Caffaro w spornym postępowaniu pozwana całkowicie pominęła, że spółka ta nie tylko nie czerpała korzyści ze spornego kartelu, ale zeszała z rynku nadboranu sodu właśnie z powodu niedozwolonych porozumień, które miały miejsce na rynku nadtlenu wodoru. Skarżąca podniosła przed Komisją, że wytwarza jedynie nadboran sodu i że nabywa nadtlenek wodoru, zatem nie mogła być ona członkiem kartelu dotyczącego nadtlenu wodoru, będąc ofiarą tej zмовy;
- pozwana popełniła kolejny oczywisty błąd, stosując wobec wszystkich uczestników naruszenia — z wyjątkiem skarżącej — udziały w rynku światowym w 1999 r., ostatnim pełnym roku naruszenia dotyczącym obu produktów (nadtlenku wodoru i nadboranu sodu). Zaskakująco, w odniesieniu do spółki Caffaro, Komisja zastosowała natomiast dane rynkowe z 1998 r., choć zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Komisja jest zobowiązana, dla celów oceny względnego znaczenia przedsiębiorstwa, uwzględnić obrót każdego przedsiębiorstwa osiągnięty w roku odniesienia. Skarżąca przypomina, że w orzecznictwie zasada ta została zinterpretowana w ten sposób, że jedynie użycie jednego roku odniesienia wspólnego dla wszystkich przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym naruszeniu gwarantuje równe traktowanie.

Skarżąca powołuje się także na:

- naruszenie prawa do obrony z uwagi na fakt, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, w spotkaniu w Brukseli w dniu 26 listopada 1998 r. nie uczestniczyli przedstawiciele spółki Caffaro;
- błędne zastosowanie art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i przewidzianej tam przyczyny przedawnienia, jako że spółka Caffaro przerwała udział w podnoszonym kartelu ponad pięć lat przed wszczęciem wobec niej dochodzenia przez Komisję.